

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.449/2013/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év november hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 4.B.61/2013/18. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott büntetését 4 (négy) év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.040,- (tizenötezer-negyven) forint bűnügyi költséget köteles a vádlott az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Balassagyarmati Törvényszék a 2013. év szeptember hó 6. napján kihirdetett 4.B.61/2013/18. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 160. § (1) bekezdés) miatt 2 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben eltöltött időt. Rögzítette, hogy a vádlott legkorábban a büntetése kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A bűnjelek közül az elkövetés eszközét elkobozta, míg a többi lefoglalását megszüntette és kiadásukról, illetve megsemmisítésükről rendelkezett.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosításáért, a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés tartamának felemeléséért, míg a vádlott védője

elsődlegesen jogos védelmi helyzetre hivatkozva felmentésért, másodlagosan jogi minősítés megváltoztatásáért és enyhébb büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.314/2013/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, amely felülbírálatra alkalmas. A bűnösségre vont következtetés okszerű volt, és a cselekményt is helytállóan minősítette, kitérve arra is, hogy miért nem állapítható meg a jogos védelmi helyzet a vádlott javára.

A büntetéskiszabás körében értékelendő körülményeket megfelelően számba vette és az enyhítő szakasz alkalmazásával az ügyész is egyetértett, azonban a kiszabott büntetést eltúlzottan enyhének tartotta, különösen a generális prevenció elérése szempontjából. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét változtassa meg és felemelt tartamú végrehajtandó börtönbüntetést szabjon ki, valamint ehhez igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

A védő a nyilvános ülésen a korábbi perbeszédét fenntartotta, és változatlanul elsődlegesen a jogos védelmi helyzetre hivatkozott, másodlagosan kifejtette, hogy a vádlott a sértettnek segítséget szerzett, így javára az önkéntes eredményelhárítás állapítható meg, így maradék bűncselekményért felelhet, illetve a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy a sértett sokat hazudott vallomásában.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítás teljes, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta és részletesen megindokolta, hogy mire alapította tényállását, mérlegeléséről számot adott.

A vádlott lényegében elismerte felelősségét, bár azt vallotta, hogy a cselekvőségére nem emlékszik, továbbá a körülményeket adta elő jelentős eltéréssel a sértetthez képest.

Ezen eltéréseket az elsőfokú bíróság részletesen elemezte és helytálló bizonyítékértékeléssel vetette el az ellentmondásos vádlotti védekezést, figyelemmel a sértett terhelő vallomásaira, valamint az egyéb bizonyítékokra.

A vádlott által hivatkozott fejsérülés vonatkozásában (ami a jogos védelmi helyzet felvetését eredményezte) logikus érveléssel mutatott rá arra a törvényszék, hogy a vádlott alapvető ellentmondásba keveredett saját vallomásaival, mivel azok szerint ő volt az, aki a sértett után ment, ehhez képest viszont a háta mögül érte az állítólagos támadás. A vádlotti sérüléseket illetően az igazságügyi orvosszakértői véleményben írtakat és az elfogás során, továbbá a befogadáskor rögzítetteket összevetve is kizárható volt erre vonatkozóan a vádlotti vallomás elfogadhatósága. Ezzel szemben a sértett a vádlottat terhelő vallomást tett, és azt az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztotta.

Az ügyben szereplő tanúk ugyan nem szemtanúk, azonban a cselekmény megítélése, a védő által hivatkozott önkéntes eredményelhárítás tekintetében lényeges információval szolgáltak. Ekként a helyszínről eltávozó vádlottal elsőként találkozó tanú a tárgyaláson fenntartott nyomozati vallomása szerint, mely vallomást a cselekmény napján, röviddel azt követően tett, a vádlott cigarettát kért tőle, majd tüzet és ezt követően mondta még, hogy kint volt a tanyán, megölte a sértettet, elvérzik, vége van. A vádlott ezen magatartása, és ahogyan otthagyt a nyakon szúrt sértettet azt jelzik, hogy tudatában volt annak, hogy mit tett és aziránt közömbösséget mutatott. Ezen tanú volt az, aki ezt követően elment a sértetthez és saját elhatározásából kihívta hozzá a mentőket. Ekként úgy, ahogyan alaptalan volt a jogos védelmi helyzetre hivatkozás, ugyanúgy alaptalan az önkéntes eredményelhárításra történő is.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége alapos volt, világos és érthető, azzal az ítélőtábla egyetértett.

A Balassagyarmati Törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így a másodfokú eljárásban irányadó, a felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette az általa elkövetett cselekményt is.

A vádlott a cselekmény elkövetése során kifejezte ölési szándékát, ennek megfelelően az élet kioltására alkalmas eszközzel olyan testtájékot támadott, a nyakat, ahol életfontosságú nyaki képletek találhatók, továbbá a támadást határozott szűrő mozdulatokkal, irányítottan, kellő erővel hajtotta végre, mindezen körülmények egyértelművé teszik, hogy a vádlott az élet elleni cselekményt egyenes szándékkal hajtotta végre. A cselekmény kísérleti szakban maradása pedig egyrészt a véletlennek, másrészt a sértett védekező magatartásának volt köszönhető. Ilyen elkövetési körülmények mellett, illetve a már korábban említett elkövetés utáni magatartásból egyértelműen következett, hogy a vádlott valóban tudatában volt az általa elkövetett cselekménynek.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel helyesen alkalmazta az elbíráláskori, 2012. évi C. törvény rendelkezéseit és minősítette ennek megfelelően a cselekményt.

A vádlott ezen cselekménye öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető, ehhez képest az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen felsorolt enyhítő és súlyosító körülményekre, a cselekmény tárgyi súlyára és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel kiszabott büntetés az enyhítő szakasz teljes kimerítésével, valóban túl enyhének mondható, ezért - ahogyan arra az ügyész hivatkozott fellebbezésében - annak felemelése indokolt. Mindemellett is az ítélőtábla egyetértett azzal, hogy a vádlottal szemben az enyhítő szakasz rendelkezései továbbra is alkalmazhatók. A felemelt szabadságvesztéshez igazodóan a közügyektől eltiltás időtartamát is felemelte az ítélőtábla.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság kisebb pontatlanságokat elkövetett a rendelkező részének rögzítése során. Így a bűncselekmény jogszabályi megjelölésekor kizárólag a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést kell rögzíteni, így a kísérletre utaló jogszabályhelyet nem. Emellett az új Btk. 35. § (1) bekezdése alapján a bíróság szabadságvesztést szab ki, a végrehajtási fokozatot külön kell megjelölni. A házi őrizet beszámításánál nem kell megjelölni a rendelkező részben azt, hogy hány napot tekint letöltöttnek a bíróság, továbbá az elkobzás esetén pedig azt nem kell feltüntetni, hogy az elkobzott tárgy tulajdonjoga az államra száll. Továbbá rögzíti az ítélőtábla, hogy az ítélet indokolása alapján válik egyértelművé, hogy a lefoglalás megszüntetése mellett megsemmisítendő tárgyak esetében a lefoglalás megszüntetése a rendelkező részben szereplő 1., 2., 3. sorszám alatti dolgokra is vonatkozott, bár azt külön mondatban tüntette fel az elsőfokú bíróság.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. év november hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 4.B.61/2013/18. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.449/2013/7. számú ítéletében írt változtatás mellett jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év november hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke